

[N. Neergaard.]

tabe Troen paa Fremtiden og ræsonnere saaledes: Nu er vi saa langt nede, at Gud maa vide, om vi nogen Sinde kommer op igen. Nej, det gælder om, at vi, naar Forholdene bedrer sig og vor Produktionskraft og vort Trafiksystem kan gøre sig gældende og tage Konkurrencen op igen, har vort Kram i Orden til at tage denne Konkurrence. Det er et Krav, der med Rette stilles til os, og som ikke paa nogen Maade for-dunkles ved øjeblikkelige slette Tider.

Man taler ogsaa saa meget om, at det er ganske umuligt at forudse, hvordan Forholdene vil stille sig, naar Staten skal til at punge ud til denne Bro — det bliver nu først i 1937—38. Under hvilke som helst Tider, selv om de ikke var nær saa slemme, som de er i Øjeblikket, vilde det alligevel være ganske umuligt at se saa langt frem i Tiden.

Vi har nu mange Gange sluppet dette Broprojekt, og vi har efter min Mening ikke haft nogen Fornøjelse af det, hverken paa den ene eller den anden Maade. Det er jo, skulde man synes, en daarlig Økonomi, naar man har en ret kostbar Færgerute, som alle er enige om en Gang bør nedlægges, at blive ved at ofre Penge paa Færgernes Vedligeholdelse, eventuelt paa Anskaffelse af nye og eventuelt paa kostbare Foranstaltninger ved Færgehavnene, paa noget, som man ved alligevel skal i Skrabkassen, noget, man ved alligevel i Længden ikke kan opretholdes. Jeg siger vedblivende, det er en daarlig Økonomi, og en Økonomi, som man mindst bør tillade sig i slette Tider.

Men først og fremmest dette: Naar der foreligger i og for sig betydelige og berettigede nationale Opgaver, som disse Broanlæg efter min Mening er, og naar de Penge, der skal anbringes deri, har al Ud-sigt til at kunne endog rigeligt forrente sig, skal man ikke vige tilbage; man maa ikke slippe Sagen. Naturligvis forudsætter jeg, at den højtærede Regering med Hensyn til det Tempo, i hvilket Sagen skal fremmes, til enhver Tid vil have Haanden paa Finansernes Puls, om jeg saa maa sige, og vil være rede til at tage Konsekvensen, hvis Tiderne skulde være saaledes, at Tempoet eventuelt maatte blive langsommere; jeg har ogsaa forstaaet paa den højtærede Minister, at det er saa langt fra udelukket, at man tværtimod vil have det i Tankerne.

Men, som sagt, jeg mener, at denne Gang maa man ikke slippe Sagen. Lad være, at den maaske bliver gennemført i

et langsommere Tempo end foreslaaet; slippe den maa man ikke, for hvornaar skulde den Sag komme frem igen? Hvornaar tror De, at man i de Aar, som forestaar, vil sige: Nu sidder vi saa dejligt lunt og godt i det, nu kan vi sagtens vedtage et Projekt til mange Millioner Kroner! Det kommer aldrig, aldrig! Man vil altid, hvis Tiderne er nogenlunde i Øjeblikket, sige som saa: Ja, vent bare, om 2—3 Aar saa vil de igen blive slette! Og med dette Puslespil vil man til enhver Tid kunne tilintetgøre selv det forstandigste og det bedste Projekt. Jeg anser dette Forslag for i sig selv forstandigt, i sig selv forsvarligt, baade paa den ene og paa den anden Maade, og derfor anbefaler jeg det til videre Fremme.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov om Navigationsundersøgningen Nr. 48 af 28. Februar 1916, jfr. Lov Nr. 138 af 1. April 1922, har afgivet Betænkning over nævnte Lovforslag. Eks-emplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Fredag den 15. ds., Kl. 1 med følgende Dagsorden:

1) *Fremsettelse af Lovforslag.*

2) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Retsafgifter i Domsager m. m. af 11. April 1916.

3) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om Tilvejebringelse af en fælles Vej- og Jernbanebro dels over Storstrømmen m. v., dels over Oddesund.

Mødet hævet Kl. 4²⁰.